

TESI POLÍTICA

COMGRÉS

CONSTRUÏNT
REVOLUCIÓ

Partit
Comunista
del Poble
de Catalunya

"Proletaris de tots els països, uniu-vos!"

1. Introducció

L'economia mundial, sotmesa a profundes crisis de les quals no n'ha pogut fer possible la recuperació, en la fase actual imperialista tracta, per tots els mitjans al seu abast, imposar la seva dominació sobre els mercats sota el sotmetiment contra els pobles de l'anomenat "tercer món", dels estats perifèrics en procés de desenvolupament i, fonamentalment, contra la classe obrera i moviments populars que s'oposen a la tirania capitalista organitzant la revolució mitjançant el combat de la lluita de classes. La crisi profunda del capitalisme-imperialisme ha portat aquest a destruccions massives i ha posat en perill de desaparició una porció important de les forces productives excedentàries dels seus plans globals d'explotació, en diferents formes de violència: per guerres locals, mundials, per pandèmies sanitàries, fabricades i exportades amb fam i desnutrició.

Tot i això el capitalisme no només ha fracassat en la seva carrera de dominació; la crisi interimperialista de 1914-1918 va coadjuvar l'impuls definitiu de la Gran Revolució d'Octubre i el naixement de la Unió Soviètica. El Nou Ordre Mundial sorgit de la II Guerra Mundial comporta la descolonització de molts països oprimits per la bota dels imperialismes i l'extensió del camp del socialisme. La guerra freda acaba amb l'URSS i els règims socialistes de l'Europa de l'Est, però el nou ordre no aconsegueix l'abolició de la lluita de classes com els seus ideòlegs anunciaven a so de bombo i platerets. Les economies emergents desenvolupades durant l'època gloriosa de l'URSS i la República Popular de la Xina, competeixen en un nou escenari mundial posant a la defensiva l'economia rapinyaire que va engendrar la guerra freda, accelerant la llarga caiguda del sistema senil capitalista-imperialista.

Com a conseqüència de tot això ens trobem en una nova fase del desenvolupament històric de la lluita de classes on el capitalisme, abans de sucumbir, amenaça de posar en perill la humanitat. Aquesta vegada mitjançant la guerra bacteriològica que afecta 10.000 milions de persones de tot el planeta. Recordem que l'anomenada Gran Guerra, primera de les mundials, va aniquilar 8 milions de persones i la 2a, 62 milions. Els plans capitalistes d'ara poden superar amb escreix aquestes comparacions a través de la Covid-19 i les seves variants imparables, l'última anomenada "Ómicron". No es tracta de negar-ne l'existència, però sí de valorar la utilitat perversa que el capitalisme en fa a través del terrorisme creat per l'estat d'emergència sanitària. És evident que la guerra contra el coronavirus anticipa la nova reorganització de la producció capitalista, com ens mostra la generalització del teletreball que esperava la seva aplicació durant més de vint anys i, en general, el trencament del contracte social incloses les llibertats públiques i la seva Habeas Corpus als ciutadans.

Aquest nou impuls del Nou Ordre Mundial generarà més profundes contradiccions, que portarà noves i grans lluites en què el PCPC té el deure moral d'estar immers.

2. De l'efervescència independentista al replegament contextual

El procés sobiranista de Catalunya de 2012-2021

Al 2012 una fracció de la burgesia catalana, amb el recolzament de la majoria de la petita burgesia, va decidir iniciar el llarg viatge cap a la independència. Han quedat enrere dècades de negociació i pacte de l'oligarquia hereva del Franquisme, per passar a la proclamació el 2017 de la República Catalana, ara CiU ha desaparegut i lliura el testimoni a Junts i ERC, dos partits que representen ara les faccions burgeses desafectes amb el Règim Monàrquic. A aquest projecte es suma la CUP sense reserves, i el que sembla una aliança contradictòria i antinatural apareix com una magnífica estratègia transversal per instaurar la República catalana burgesa, ja que aquesta classe és l'hegemònica i determinant en aquesta empresa. La CUP presumeix de ser un moviment assembleari coordinador de l'esquerranisme radical nacionalista, aquest entramat de petites organitzacions que conformen la CUP han hipotecat la seva sobirania en un projecte idealista poc ortodox, obiant les condicions objectives dels que pretenen defensar, la classe treballadora, o millor expressat en termes marxistes: la classe obrera i la pagesia.

Utilitzant les terminologies a l'ús per explicar allò injustificable, direm que la CUP està en una aliança transversal i interclassista amb les expectatives d'aconseguir la independència nacional en primer terme. Com explicar això, si no significa un canvi substancial en la vida dels treballadors, és que la República catalana en el seu adveniment esborrarà de cop la principal contradicció d'aquesta societat capitalista? esborrarà la contradicció treball-capital? Es decretarà l'abolició de l'explotació? Tindria gràcia si no fos tan crítica la situació de tantes famílies obreres llençades fora del sistema per la crisi capitalista. La CUP en aquest tauler, és utilitzada com un peó més. La seva anàlisi en síntesi, és erràtica, en embarcar-se amb la burgesia i prioritzar la independència al socialisme, obiant que els interessos de les classes oprimides depenen que l'hegemonia de qualsevol projecte emancipador en aquesta societat capitalista ha de recaure a la classe explotada i no a l'explotadora. La CUP es, doncs, una força política petit burgesa radical més propera a la socialdemocràcia que a una força antisistema.

Les organitzacions revolucionàries tenim una tasca pendent, recuperar la classe obrera perquè assumeixi el seu paper de subjecte revolucionari, sense aquesta figura no és possible orientar el procés de construcció nacional a l'òrbita dels interessos del proletariat. La CUP, com a força política petit burgesa amb un llenguatge radicalitzat, està desnortada, compromesa en aliança amb la burgesia, obiant inconscientment la lluita de classes i intervenint en la lluita social amb moviments oportunistes sense calat constructiu per dotar el bloc independentista de tints reivindicatius i obreristes composant una imatge coral i idíl·lica on burgesos i proletaris tenim una mateixa causa a Catalunya. Ensenyament que ens retrotrau a les jornades de la Revolució Francesa on els *sans culottes* eren utilitzats per enderrocar la tirania borbònica i instaurar la primera República burgesa, com era obvi. Només faltava el nostre Napoleó particular.

El 2012 amb l'acord ERC i CiU per a la convocatòria del referèndum d'autodeterminació s'inicia l'escalada secessionista, principalment, l'intent d'assegurar una dinàmica de ruptura irreversible, en una tessitura de fragilitat de l'estat espanyol. Les faccions de la burgesia catalana aconsegueixen, a més, l'objectiu de no ser perjudicada en les seves expectatives electorals per la crisi, la culpa de la qual ha externalitzat el govern central. Si la burgesia permet aquesta efervescència independentista és perquè ha deixat enrere el seu gran perill històric: que és que la

classe treballadora, de cultura majoritàriament no catalana, s'oposessin al seu projecte. Aquesta amenaça era urgent perquè CiU va ser incapaç d'ampliar el seu espai electoral més enllà de la classe alta i classes mitjanes d'origen català, mai no van superar el percentatge demogràfic d'aquestes, poc més del 30% de la població. L'independentisme és la plataforma d'hegemonia de la burgesia d'origen català, i CiU n'era el partit.

Les tàctiques que la burgesia ha triat per mantenir la iniciativa i hegemonia polítiques, sense una demografia majoritària ni domini electoral estable, per aconseguir la màxima activació de les seves bases i la màxima passivitat, si no subordinació, de la seva oposició, són una gran lliçó política .

Dues han estat les tàctiques principals. La primera resulta de la decisió més important sobretot de gran canvi polític: el ritme d'avenç. La burgesia va escollir al seu dia l'incrementalisme, basat en el reconeixement que canvis substancials només succeeixen per sorpresa, perquè, si són anunciats d'inici, l'status quo desplegarà aquesta resistència que esdevindrà impossibles. En una llarga marxa, el progrés és lent i irregular, però irreversible; la perseverança més necessària que el coratge; els rumbos de navegació més aproximats que exactes; i l'ambigüitat sobre l'objectiu final essencial. La burgesia ha volgut sempre la independència però només ho pot desvetllar ara, quan el catalanisme està en aquell moment –que a Mao Zedong tant va interessar conceptualitzar-- en que els avenços incrementals es transmuten en canvis rupturistes. És l'ocasió del gran salt endavant.

La segona tàctica ha estat prioritzar els avenços culturals. La llengua catalana i els seus instruments de consolidació –el sistema educatiu i la televisió pública– són tan importants que Artur Mas repetidament utilitza l'expressió “línies vermelles” per referir-se al seu blindatge. El catalanisme, com si seguís a Gramsci, va escollir el pausat ritme evolutiu per donar temps a l'hegemonia cultural com a fase prèvia al domini polític.

El conflicte d'interessos de CiU amb els governs de la monarquia no eren suficients per aplicar dinàmiques polítiques compostes de seqüències acció-reacció-contra reacció. Excepte una certa resistència passiva de la burocràcia central en la negociació de transferències, no hi ha hagut grans reaccions per part dels partits espanyols a les reivindicacions incessants del catalanisme.

El 30 de maig del 1984 quan una irada manifestació catalanista va protestar la imputació de Jordi Pujol per l'assumpte Banca Catalana el PSOE i el PP es van arronsar en veure la capacitat mobilitzadora del catalanisme. No podien permetre cap altre problema nacional afegit al basc. Aquesta por i les concessions en la formació de majories a les Corts explica la passivitat a l'incrementalisme catalanista.

La burgesia catalana ha implementat el seu domini ideològic en la mesura que els partits, sindicats grocs (especialment els encara majoritaris, CCOO i UGT, que segueixen tenint a les seves bases treballadors honestos, però que obeeixen a la patronal i als governs del capital, com s'ha demostrat recentment en la lluita del Metall de Cadis, o la de la neteja de Castelló de la Plana), i moviments socials desclassats, en lloc de representar els interessos de la classe obrera, han renunciat (igual que fan a Europa els sindicats de la CES, Confederació Europea de Sindicats, i al Món els afiliats a la CSI, Confederació Internacional de Sindicats, que són els que van donar suport a Pinochet quan va privatitzar les pensions, entre altres traïcions a la classe obrera) a l'organització i mobilització sostinguda contra l'explotació d'aquesta.

Podem concloure, que els diferents corrents de la “socialdemocràcia” (CUP i COMÚ PODEM) han assumit el paper assignat a cadascun d'ells per consagrar aquesta Dictadura del Capital, han facilitat l'avenç del catalanisme. Sens dubte, el partit socialista és el més destacat d'aquestes forces desertores de la lluita de classes a Catalunya. En un context de bipartidisme i en el seu rol de partit de govern des dels anys del President Pujol, quan nacionalistes i socialistes es repartien l'administració del país (Generalitat per a CiU, ajuntaments per a la socialdemocràcia) en un “treu-te tu per posar-me jo” el PSC es va concebre a si mateix com un partit interclassista. Però la transversalitat del PSC va ser desigual: mentre la seva base electoral, sempre fidel, van ser els barris i les ciutats obreres d'emigrants espanyols, només va aconseguir avenços tous en els segments professionals de la classe mitjana.

Els socialistes van participar de la transició blanquejant l'oligarquia hereva del Franquisme i salvaguardant-ne els beneficis en dècades de Dictadura criminal, van assumir el paper administrat per la Comunitat Econòmica Europea i l'OTAN per a la incorporació definitiva als plans d'agressió i espoli dels països pobres en aquell món bipolar, on l'URSS amenaçava el poder econòmic i militar de l'Imperialisme. També van repudiar la 2a República i van abraçar el retorn del Monarca imposat per Franco. Aquest regnat està a vessar d'innombrables casos de corrupció política i econòmica i la casa reial també en el seu exponent més gran, el borbó Joan Carles el cap, superant amb escreix a les felonies econòmiques el seu avi Alfonso XIII, que va abandonar espanya per no trobar suports castrenscs suficients per instaurar un nou Cop Militar (després dels generals Primo de Rivera i Berenguer), davant de les aspiracions Republicanes dels pobles d'Espanya.

No es podia esperar dels socialdemòcrates una recriminació irada per amonestar la violenta acció repressiva amb mà de ferro, per castigar els actes democràtics del poble de Catalunya, que són responsabilitat del Cap suprem de les forces armades i cap del Govern, el nou monarca Felip VI. Les coaccions i mesures per acovardir la burgesia i el conjunt de la ciutadania per participar en el referèndum de l'1 d'octubre del 2017 en el dret legítim a l'autodeterminació, manifesten les llibertats precàries que hi ha a la “democràcia” burgesa. Ens trobem en una cruïlla històrica on la classe obrera està absent dels conflictes que poden determinar les seves condicions de vida com a classe, amb instruments per a la seva organització i referents que abordin els seus interessos immediats. És un context d'intoxicació ideològica adreçat al proletariat per blindar el model de domini burgès en crisi estructural i terminal del capitalisme. És una pugna entre les faccions burgeses espanyoles per al repartiment dels dividends, que a Catalunya està guanyant les forces del Procès. Aquesta és intervinguda pel poder central de l'Estat des de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola

Les engrunes que s'obtenen renunciant a la confrontació amb el poder burgès, és la clau de l'acomodament institucional de tot l'entramat que es reclama d'esquerres que ha acabat sent una grollera caricatura del que es considera socialdemocràcia, han renunciat a allò que és essencial a tot partit transformador, que és, precisament, partir, dividir encara que sigui un país per guanyar i avançar cap a la ruptura democràtica. I només ho haurien pogut fer des de l'activació d'una proposta republicana que conformarà un contrapoder polític en un programa tàctic d'organització del teixit social de classe, inserit en un procés dialèctic de mobilització sostinguda per a la ruptura amb el llegat de Franco, aplicant el dret d'autodeterminació dels pobles en una constitució per destronar no només el regent, també les faccions burgeses nacionalistes al poder. En tractar Catalunya com a realitat suprema, immanent, indivisible i socialment neutral sense el conflicte de

classes, la socialdemocràcia va adoptar el supòsit bàsic de tot nacionalisme, alliberant les rutes d'avenç de la burgesia independentista.

La imposició de conflictes és la més formidable de les armes polítiques i, durant dècades, gràcies a la passivitat del PSC, CiU va aconseguir imposar el conflicte nacional amb Espanya al social intern, fins i tot ara, en la crisi sistèmica més gran del capitalisme. L'independentisme burgès és políticament dominant a Catalunya. Tot i això, la burgesia catalana no ha finalitzat la seva travessia. Espanya ara és un ens de sobirania limitada, subordinada a una estructura superior.

A les forces del Procés els queda un altre repte: el beneplàcit d'Europa. Per obtenir-lo ha de tornar a encertar a les seves tàctiques. La primera decisió, difícilíssima, serà triar entre dues opcions: Davant d'Europa és més factible la independència "en un sol país" o és més convenient lligar les aspiracions de Catalunya a un bloc de nacions sense estat? I també ha d'encertar les respostes a les preguntes essencials a tot conflicte. Primer, quanta visibilitat? –p. ex., referèndums, insubmissió: pot ser alta. Segona, quanta intensitat? –p. ex., arriscar el benestar de la població: ha de ser baixa. I quants actors implicar? –p. ex., organismes internacionals, observadors: pot ser molt. La lluita final de la burgesia catalana serà internacional. Si la burgesia encerta les tàctiques Catalunya serà independent en un món on els Estats-nacions ja no seran sobirans.

No desfilarà per Barcelona l'11 de setembre la divisió cuirassada Rafael de Casanovas. No hi haurà cap moneda pròpia. Tampoc no tindrà una política exterior sobirana, diferenciada, que importi a qui sigui que dirigeixi les destinacions d'Europa. No tractarà Catalunya millor que Pedro Sanchez. L'independentisme és possible perquè, per a un món globalitzat, la independència d'un país petit és irrellevant.

Però per a la burgesia la independència sí que seria rellevant cap a dins de Catalunya, un país que pot ser petit però que genera, admirablement, un enorme valor afegit, econòmic, social i cultural. F. Millet, el destacat membre de la burgesia barcelonina implicat a l'aferr del Palau, va declarar, ja famosament, que a Catalunya els que manen són uns quatre-cents, que es troben als mateixos llocs, que són com una família, parents o no. La independència consolidaria definitivament l'hegemonia d'aquesta elit tradicional. També la de les classes mitjanes afiliades a la mateixa, a què pertanyen els milers de càrrecs i polítics de la Generalitat catalanista, i els milers de consultors, proveïdors i empresaris que viuen directament o indirectament de l'administració autonòmica. El que es juga amb la petició de *pacte fiscal i si no independència és*, a més d'una de les possibles solucions als problemes econòmics de Catalunya, el grau de monopoli que, en la globalització, aquestes classes tindran sobre la captura d'aquest valor afegit.

Que la burgesia catalana reivindiqui estructures estatals en una Europa on aquestes són cada cop menys rellevants indica que, en un món de competència oberta, necessita utilitzar tots els mecanismes per mantenir la seva hegemonia. Poc sorprenent, atesa la seva centenària tradició proteccionista. L'independentisme és la fase superior del proteccionisme burgès.

El desembre del 2012, l'acord entre Artur Mas (CiU) i Oriol Junqueras amb la signatura del pacte de govern i el compromís per a una consulta d'autodeterminació a Catalunya va significar un tallafocs necessari per a l'amenaça que representava l'incendi provocat per l'esclat social conegut com el moviment dels indignats (15M). El descontentament social manifestat amb l'assalt al Parlament de Catalunya el 2011 va qüestionar l'hegemonia absoluta de la burgesia. Les greus conseqüències

d'aquesta crisi sistèmica s'estaven manifestant generant una certa preocupació que podia qüestionar la influència mediàtica i alienació que ostenten les faccions de la burgesia catalana respecte a la classe obrera. Les tàctiques d'intromissió van ser patents a les microorganitzacions populars que es manifestaven a places de pobles i ciutats de Catalunya en forma d'assemblees populars. Aquestes van ser (i són) instrumentalitzades en funció del territori i les forces que hi cohabitaven, a causa del pobre bagatge polític que tenen aquestes masses, despreocupades dels assumptes socials i ara embolicades en la voràgine depredadora del capital.

El PSC és el més gran damnificat acomodat a les entranyes del sistema, és escombrat de la controvèrsia assembleària. Aquestes assemblees, encapsulades en idealismes ecologistes, humanistes, independentistes, feministes, animalistes, etc, seran presa fàcil per als oportunismes que es manifesten en un nou bipartidisme, aprofitant la fallida momentànea del sistema. *Podem* per l'esquerra i *Ciutadans* per la dreta penetren al teixit social que no participa del projecte independentista. El sistema estava domesticant la lluita popular, mentrestant en una tàctica per eixamplar la base social la burgesia catalana imposa un nou conflicte a l'Estat Espanyol amb el referèndum d'autodeterminació acordat per Artur Mas i Oriol Junqueras, la burgesia catalana ha implementat el procés de ruptura amb el Regne d'Espanya per no perdre la seva hegemonia a Catalunya.

El Parlament català va aprovar la Llei de consultes de Catalunya suspesa pel Tribunal Constitucional i el 9 de novembre del 2014 es va celebrar el procés participatiu del futur polític de Catalunya convocat pel president de la Generalitat Artur Mas en contra del Govern espanyol. El 80,76% va votar a favor que Catalunya fos un Estat independent; la participació estimada va ser del 37,02%. No va haver-hi intervenció policial per impedir la celebració de la consulta. Aquest cop de força de la burgesia està sustentat en el relat recurrent i permanent dels greuges que senten determinats sectors de la burgesia catalana per l'omissió de "Catalunya és una nació" o del rebuig al sistema de finançament que van incloure al reformat Estatut de Autonomia de Catalunya aprovat el 18 de juny del 2006 amb l'oposició frontal d'ERC representada per Lluís Carod Rovira i Joan Puigcercós. L'acord entre Mas i Zapatero no va convèncer ERC que es va abstenir malgrat estar en profund desacord amb el projecte.

L'11 de maig del 2006, com a conseqüència de la manca de suport d'ERC a l'Estatut aprovat pel Congrés de Diputats, van ser "expulsats" del govern "tripartit" de Catalunya els sis consellers republicans. Els seus llocs van ser assumits per membres del PSC.

El Corredor Mediterrani és un altre motiu per a la desafecció amb el Govern d'Espanya. L'opció més ambiciosa era la defensada per FERRMED, associació fundada el 2004. La finalitat de la qual és la promoció d'un corredor ferroviari transeuropeu que inclou el Corredor Mediterrani. La línia proposada per aquest lobby (on forma part entre d'altres El Consorci de la Zona Franca de Barcelona) seria completament de nova construcció, de doble via, exclusiva per a trens de mercaderies i independent de les altres línies. Recorreria tota la costa mediterrània fins a Algesires, amb un cost complet estimat d'entre 25.700 i 51.300 milions d'euros. Algunes institucions públiques, com la Generalitat Valenciana, la Generalitat de Catalunya o la Regió de Múrcia, van mostrar el seu suport a la construcció de la proposta de FERRMED. L'opció presentada pel Ministeri de Foment consistia en un eix de mercaderies que utilitza principalment les línies ja existents, amb modificacions per permetre el trànsit massiu de mercaderies.

Ramon Tremosa, eurodiputat de CiU i doctor en economia el 2014, va criticar el fet que el PP inclogués al seu programa electoral aquest corredor central quan les institucions europees ja l'havien esborrat de les seves prioritats: «Això despista i genera confusió» va plantejar. Tremosa també va posar de manifest que el Govern segueix sense donar la prioritat que mereix el corredor Mediterrani i per això va donar les xifres publicades als últims pressupostos de l'Estat on es puguen obres per valor de 614 milions d'euros per a l'AVE mentre que per al corredor Mediterrani només s'hi destinen 53 milions. El candidat de CiU va recordar que, per mandat europeu, el corredor Mediterrani ha d'estar construït el 2030 i que, per tant, «hi hauria d'haver certa presa a proveir les inversions necessàries».

La burgesia en una tàctica brillant per aconseguir el futur Estat-Nació està manipulant la classe obrera catalana. L'alt desenvolupament de les forces productives col·loca la classe obrera com a única força social que pot garantir la satisfacció de totes les necessitats del poble.

La materialització de les condicions objectives per a la construcció del Socialisme a Catalunya es fonamenten en el caràcter social de la producció i de qui controla aquests mitjans, de producció i canvi. Aquesta circumstància subjecta a la contradicció fonamental de la nostra època, la contradicció treball-capital, impedeix el desenvolupament integral del col·lectiu social que conforma el poble de Catalunya. La dictadura del capital és incapaç de satisfer les necessitats fonamentals del poble i del medi ambient.

Davant d'aquest fet objectiu i central de la realitat social, política i econòmica, emergeixen, els nivells d'atur, precarietat i pobresa que indiquen la depauperació creixent de les condicions de vida de la classe obrera i les capes populars, derivats de la desvalorització de la seva força de treball (segons l'INE el 2018 el 13.1% de les persones que treballen viuen per sota del llindar de la pobresa) i els deutes creixents a què es veu sotmesa la classe obrera, a causa dels baixos salaris i l'alienació consumista. Conseqüència d'això és la constant pèrdua de percentatge en el PIB de les rendes del treball davant de les del capital (segons el propi INE el pes dels salaris al PIB del 2008 era del 57.7%, mentre que el 2017, últimes dades disponibles, era només de 47.3%, els valors més baixos des de 1989).

Mentre que el grau d'explotació en les relacions socials de producció augmenta (ara encobert en llenguatge pervers) anomenat "economies col·laboratives" i "emprenedoria", a nous models econòmics que tenen com a funció l'augment de la taxa de guany per a la burgesia. Aquest context suposa una pèrdua constant de drets conquerits amb grans sacrificis per la classe obrera. Per això és imprescindible organitzar una ofensiva adreçada a recuperar la relació laboral assalariada. És urgent avançar en el projecte de classe i d'ofensiva ideològica revolucionària que permeti elevar el nivell de la consciència de classe, implicant més la joventut, les dones i la mà d'obra migrant, com a factor determinant en la lluita de classes ineludible contra el capital.

El procés de concentració i centralització del capital condueix la petita i mitjana burgesia (industrial, camperola i comercial) a un procés accelerat de proletarització. L'aliança social transformadora de la classe obrera amb aquests sectors decadents de la societat burgesa que a Catalunya aspiren a la independència nacional, per mantenir els privilegis de classe, ha d'estar subjecta des de la posició hegemònica de la classe obrera. La petita burgesia urbana i rural ha d'assumir el paper subsidiari en qualsevol de les aliances socials que faci. Si ho fa amb la classe obrera, serà un factor de progrés social; si fon els interessos als de l'oligarquia serà l'ariet violent

d'una classe dominant reaccionària. Les col·lisions d'aquestes capes de la burgesia, amb l'estat monàrquic, amaguen el seu veritable interès, obtenir un espai territorial sobirà per instaurar la República capitalista i sotmetre a l'explotació la majoria de la societat.

El projecte dels comunistes catalans, no està sustentat en un idealisme inspirat en fets medievals, és fruit de l'anàlisi objectiu de la realitat concreta. Una realitat superadora de la contradicció treball-capital que emanciparà de l'explotació tot el poble. La història de la humanitat és la història de la lluita de classes i al segle XXI a Catalunya la confrontació fonamental està entre burgesos i proletaris per tant la tàctica i estratègia per mobilitzar el poder popular i la ruptura amb el règim monàrquic està supeditada a la República Socialista.

El Partit està immers en la lluita de classes i en la defensa de les llibertats, l'autodeterminació és un dret dels pobles i no dubtem a participar dels referèndums proposats pel Parlament de Catalunya, ni a denunciar amb totes les energies la repressió del Estat Monàrquic. Es varem solidaritzar amb els presos polítics catalans i vam exigir una amnistia per a tots ells que els eximís de qualsevol delictes per exercir drets democràtics que només una Dictadura pot reprimir. La demostració que en aquest sistema no hi ha llibertat, és la brutal repressió exercida pel Govern d'Espanya al Referèndum de l'1 d'octubre del 2017, amb el dramàtic desenllaç de milers de persones agredides per la policia nacional i la guàrdia civil, urnes robades i la suspensió del Govern de la Generalitat.

Un cop més, exili i presó com a única resposta de l'Estat al dret legítim d'autodeterminació dels pobles, dret usurpat que exigeix la majoria del poble català. Aquesta acció va provocar una reacció, és al guió, forma part del relat per a la desconexió, són moviments tàctics per ampliar la base social del projecte hegemunitzat per la burgesia. Amb aquest fi van organitzar els CDRs i el Procés constituent.

Els fets repressius van ajudar a conscienciar nous joves que desencantats de l'esquerra parlamentària assentada al pacte van veure la possibilitat de participar en un projecte de ruptura amb el model d'explotació i alienació imperant, representat per la Monarquia Borbònica. Van sorgir convocatòries impulsades per les forces del Procés per constituir assemblees a les places de barris i ciutats imitant l'estil del 15M. En aquesta ocasió, les assemblees constituïdes després de la brutal repressió al Referèndum no posseïen el caràcter espontani d'aquella explosió popular generada per la crisi bancària, ara estaven blindades pels que aquells que reclamaven llibertat. Quan s'intentava intervenir lliurement entre iguals, per donar llum sobre els esdeveniments i generar contradiccions al voltant dels interessos de les burgesies en col·lisió, érem apartats per l'hegemonia d'ERC i la CUP. Tot i l'actuació cauta extrema del treball de masses érem observats minuciosament. La democràcia participativa d'unes burgesies i d'altres està exclusivament limitada als seus interessos com a classe i totes utilitzen els seus mitjans repressius en el conflicte de classes.

A la "teoria" aquestes assemblees van organitzar els CDR dotant-les de participació democràtica, a la pràctica és un mecanisme creat per a serveis puntuals, despulat de tota sobirania i capacitat organitzativa, utilitzat per aglutinar el possible pensament crític de les masses que pugui sorgir de la caiguda del sistema capitalista i condicionar-ho a necessitats i consignes de la direcció de l'entramat independentista. Com en els primers moments del 15M ens trobem amb una massa acrítica que necessita un aprenentatge teòric i pràctic en el temps per mitjà d'una mobilització sostinguda per no ser devorada en el combat de les idees. Aquesta massa acrítica amb energies

per al combat pels drets del poble es va anar diluint en les contradiccions d'un procés que contempla les etapes en un pla tàctic on les masses populars són convocades i desconvocades en funció de l'agudització del conflicte.

Un altre brindis al sol és el nomenament de Torra al cantautor Lluís Llach com a President del consell assessor per debatre un futur procés constituent a Catalunya. A la seva primera intervenció per donar a conèixer aquest projecte ha manifestat "No pretén redactar una constitució ni li correspon". Segurament com diria F. Millet, això correspon als quatre-cents que manen a Catalunya.

En el moment que estem redactant les tesis, les faccions burgeses simulen un conflicte d'interessos, on és el desacord? tenen una estratègia comuna i la intervenció tàctica és de manual i brillant, coneixen bé les condicions d'entrada de la classe obrera i no consideren una aliança amb altres forces nacionals a manera de Pacte de Sant Sebastià. No la necessiten ni volen negociar l'estatus que correspon a una República Espanyola. Aquesta pausa a l'escalada secessionista per negociar el dret d'autodeterminació amb l'Estat espanyol és hipnòtica. Un flaix efectista per aturar l'engranatge polític mentre busquen aliances amb altres projectes sobiranistes europeus. De tornada a la cleda? res, la negociació amb l'Estat és una utopia. Aquest estat Monàrquic no reconeixerà pactadament el dret a l'autodeterminació de cap comunitat nacional. Estem en una crisi sistèmica terminal i la burgesia catalana en aquesta maratón, va al primer lloc.

Volem concloure aquestes reflexions aprofundint en les darreres dades, d'aquest any 2.022, de la realitat de la lluita de classes.

Es confirma el paper de la socialdemocràcia que governa l'estat, al plegar-se una vegada més a les exigències de la gran patronal i de la UE. Encara que han fet tot el teatre possible per simular que introduïen millores a les lleis laborals (tant pels treballadors actius, com pels Pensionistes i Jubilats), la realitat és que quasi no han tocat res de les negatives Reformes Laborals que electoralment van prometre derogar. La seva submissió a la burgesia ho ha impedit, defraudant a part important dels seus electors.

A més, avui qualsevol persona pot comprovar les mentides dites, a fi de justificar la falsa Reforma Laboral, per la socialdemocràcia, en especial Podemos (que cada vegada actua més similarment al fet per la seva amiga "Syriza" a Grecia), quan ha intentat enganyar als assalariats de tot l'estat espanyol. Com a PCPC recolzem les valoracions fetes tant pel nostre partit germà, PCPE, com pels sindicats de classe i per organitzacions diverses com el Col·lectiu Ronda, que es poden llegir a la web del "Comité del estado español de la FSM".

El mateix ha succeït amb la Reforma de les Pensions. Degut a les molt importants lluites de les Marees de Pensionistes, a més de 300 localitats de tot l'estat (que han culminat amb dues grans manifestacions a Madrid de desenes de milers de pensionistes, octubre 2'.019 y 2.021), la socialdemocràcia, de nou ajudada pels sindicats grocs, ha simulat que millorava el que va deixar legislat el PP. Però ha estat tan minsa la millora que, sols aquest any, les persones pensionistes perdran més d'un 3% del poder adquisitiu de les pensions (que cal sumar al ja perdut any a any en tot el que portem de Segle XXI).

Un altra element molt negatiu, d'aquesta realitat, és que s'ha consumat el burocratisme sindical de

CCOO (UGT ja fa decennis que actuava així). Sense fer ni una sola assemblea, sense reunir ni tan sols als òrgans de direcció entre Congressos, les decisions les han pres els dirigents que rodegen a l'actual Secretari General Unai Sordo (per cert que aquest ha viscut tota la seva experiència sindical dins d'aquest burocratisme, mai va treballar a una empresa on fos elegit delegat dels treballadors). Aquesta manca de democràcia interna va iniciar-se a CCOO quan per pressió de Santiago Carrillo es van aplicar criteris euro comunistes, deixant de basar-se el sindicat en les assemblees. I aquesta realitat ha portat al desprestigi del sindicats (per no funcionar democràticament), que la burgesia vol que s'estengui a totes les organitzacions de la classe obrera.

Convençuts de que s'està iniciant el canvi de correlació de forces, saludem els avenços en la unitat de lluita que els fets anteriors han portat al sindicalisme de classe de l'estat espanyol, massa dominat per experiències de lluita dispersa. Cal seguir recordant que sols amb la Vaga General serà possible canviar a fons aquesta realitat. Vaga General que han de convocar els sindicats de classe (com demanen els sindicats afiliats a la FSM). Així la classe obrera estatal guanyarà, dirigida per aquests sindicats de classe, les justes reivindicacions que reclama.

Síntesi Històrica

A Catalunya el procés històric anirà determinant una subjectivitat col·lectiva al voltant dels límits territorials reconeixibles, l'idioma i els trets culturals identitaris que serà la base sobre la qual s'assenta la comunitat nacional fins als nostres dies.

Les revoltes a Catalunya contra la Corona Espanyola protagonitzada per pagesos el 1640 a causa de greus problemes socials i econòmics es va resoldre amb un bany de sang, una mostra de com l'Estat Absolutista de la dinastia dels Àustries governa amb mà de ferro les terres de Espanya. (Els intents democràtics i republicans que pretenen regenerar en el temps la formació social espanyola resolent també els conflictes nacionals van acabar amb cops militars, l'últim el 1936 que va derivar en un enfrontament bèl·lic que va commoure el món). La guerra de successió, finalitzada el 1714 amb la derrota de l'Aliança Anti Borbònica i la imposició del Decret de Nova Planta, va dissoldre les Corts Catalanes, condemnant el Principat de Catalunya a deixar d'existir com a estat de "l'Estat compost". Amb la imposició de l'idioma castellà als vençuts, Felip V, sotmetrà el poble català que reafirmarà la consciència nacional.

Els interessos de la classe obrera a Catalunya no difereixen de la resta dels oprimits d'Espanya. Estem immersos en una crisi sistèmica capitalista de dramàtiques conseqüències. Un nou model productiu d'explotació està prenent forma i amenaça amb desigualtats apocalíptiques. És l'agudització de la lluita de classes a nivell internacional, alimentada per l'imperialisme amb les seves guerres rapinyaires. Aquestes conseqüències són més desastroses a Espanya per l'endarreriment històric i els Pactes de la Transició. Pactes que van servir per blanquejar l'oligarquia hereva de la Dictadura Franquista i assentar l'Espanya de les Autonomies, descentralitzant petites parcel·les de poder i negant el dret d'autodeterminació dels pobles s'homologava la "democràcia" burgesa a les necessitats de les potències imperialistes de l'OTAN i la UE.

El conflicte real entre les burgesies nacionalistes és ocultat de manera deliberada pels mitjans de comunicació sotmesos majoritàriament als poders econòmics i fàctics. Aquest no és altre que el sucós benefici de l'espoli a la classe obrera. Aquestes burgesies que s'empolainen amb estendards

patriòtics són molt conscients de la incertesa que assetja les masses populars, de la seva desorganització i absència temporal de consciència de classe, les alienen sota idealismes subjectius i decimonònics que confronten pel repartiment de dividendes. S'instrumentalitza les masses a Catalunya perquè siguin l'ariet (punta de llança) de la ruptura amb l'Estat Monàrquic. És una operació per aconseguir una República Burguesa que defensi els interessos d'aquesta classe.

La irrupció inesperada el 15 de maig del 2011 del descontentament popular, manifestada a les places de ciutats i pobles de tot Catalunya, va ser una possibilitat perduda del Partit per dotar el subjecte revolucionari (la classe obrera) de consciència revolucionària. Les condicions objectives s'estaven donant per crear una falca, una alternativa de classe que confronti l'hegemonia mediàtica, política i econòmica de la burgesia. La crisi del sistema es manifesta amb cruïra i les capes socials afectades i depauperades romanien desorientades necessitades de mecanismes organitzatius i referents per combatre la nova situació política. S'estava creant poder popular inconscientment i el Front Obrer i Popular al Socialisme podia ser l'alternativa. El PCPC en construcció va saber veure aquesta possibilitat i en aquell precís moment on el debat sobre la tàctica es concretava va ser atacat per un grup d'elements oportunistes i anticomunistes que van aprofitar una esquerra a la vigilància revolucionària per dinamitar el Partit. Aquest, embrancat en la batalla contra la fracció, va sortir victoriós, però incapaç pel seu contingent limitat d'intervenir en la forma necessària per abordar el conflicte de classes que s'estava donant. Mentrestant els oportunistes de tot pelatge, sota el paraigua de la socialdemocràcia a Catalunya i a Espanya, es van confabular una vegada més per desmuntar el teixit social i assembleari que es conformava com una alternativa real i de classe, construint Poder Popular.

D'aquesta operació va sorgir PODEM amb un discurs adaptat, per cobrir cada etapa del retorn a la casa comuna de l'oportunista PSOE. Van enviar a l'UVI les Assemblees Populares i han decebut les il·lusions de milers de ciutadans que s'incorporen al combat contra les injustícies socials. Aquest nou cop a les capes populars dona calor a l'ou de la serp. És el feixisme representat per Vox, el que s'alimentarà de la por, la desil·lusió i la rancúnia de la gent alienada que no és capaç d'analitzar i se sent amenaçada, empobrida i traïda.

La burgesia catalana i el seu entramat independentista també va absorbir part del descontentament expressat en el 15M, un descontentament que augmenta la privació de drets socials, econòmics i polítics. Sense referent ni organització de cap classe, molts joves van trobar un motiu per reprendre la mobilització en la proposta de ruptura amb l'Estat Espanyol. La manipulació simplista per part de les burgesies del desenvolupament històric del col·lectiu social català delimitat a la confrontació entre dos nacionalismes irreconciliables, és una interpretació al servei de la causa dels explotadors, que en aquesta confrontació d'idealismes transnacionals es reforcen les hosts feixistes. Les classes populars estan atrapades a la incertesa d'un sistema en crisi, desorganitzades i sense referents de classe són una presa fàcil per a la bèstia feixista.

3. La fracció i les relacions amb el PCPE

El juny del 2013 amb la celebració del nostre primer congrés, vam obrir un nou capítol de la nostra història, quedant conclosa la llarga marxa engegada el 1994 amb l'expulsió d'importants quadres del Partit dels Comunistes de Catalunya. Aquests camarades van ser apartats per oposar-se a la deriva socialdemòcrata i revisionista d'aquest partit, en una operació per a l'abandonament gradual de la teoria i praxi del marxisme-leninisme, adequant-se de manera oportunista a les formulacions "socialdemòcrates" i parlamentàries de la societat capitalista. Aquesta operació cosmètica a causa de la desaparició de la Unió Soviètica, va quedar clara i constatada a l'esdevenir dels temps.

Els marxistes-leninistes catalans vam abordar el primer congrés del Partit Comunista del Poble de Catalunya, com una fita per reafirmar el nostre compromís al projecte del Partit d'avantguarda de la Classe Obrera Catalana. La garantia que ofería comptar amb quadres veterans de gran vàlua a la nostra organització, ens va contagiar per emprendre aquest repte tan rellevant en un context d'exacerbat conflicte social. Es manifestava amb tota la cruïlla la crisi estructural i terminal del sistema capitalista, i la intervenció del Partit era imprescindible en aquesta etapa d'agudització en la lluita de classes on sectors de les capes populars van prendre consciència de la realitat social i de l'empobriment de les seves vides. Un període de gran mobilització on col·lisionen els interessos del capital-treball, terreny abonat per dotar la classe de consciència revolucionària.

Dos anys abans, el 15 de maig de 2011 va esclatar la primera revolta popular contra la classe política acomodada a les institucions Monàrquiques, és un punt d'inflexió contra la retòrica del parlamentarisme burgès incapaç de resoldre els interessos populars, era una oportunitat que va cristal·litzar durant un temps fecund per organitzar el Poder Popular. Les dues vagues generals forçades als sindicats per un període de mobilització popular, la del 29M i la del 14N el 2012 van sumar al calaix dels coneixements que vam extreure per la intervenció directa en aquest moviment popular, recordat com a 15M. L'existència del PCPC i la intervenció dels seus membres allà on vam poder va demostrar la necessitat de la nostra teoria i praxi aplicada per derrotar les alternatives de l'oportunisme i organitzar la classe obrera per dotar-la amb consciència de classe.

És el 2011 quan el descontentament popular inunda les places i els comunistes vam intervenir convertint-nos en referents, situant la lluita en un pla superior que horroritzava els socialdemòcrates que perdien el favor de les masses. En un procés dialèctic (que la fracció anomenava etapista) organitzavem la tàctica als fronts de masses proposant un model d'intervenció de classe per organitzar el subjecte revolucionari. Hi havia óptimes condicions objectives, a causa de la crisi sistèmica del 2008, crisi bancària, que va generar l'augment de la desocupació amb altíssimes xifres, el 26% d'obriers i obreres a l'atur. Els preus, la construcció, la inversió, el finançament... Res no es va escapar d'una crisi que s'ha instal·lat cruelment als fonaments de l'economia catalana i que s'està acarnissant a la classe obrera. Estàvem intervenint en un context d'agudització de la lluita de classes i la direcció de la CJC denunciant la nostra intervenció, es negaven a compartir aquesta experiència amb el Partit acusant-los d'etapistes. Era un senyal d'alarma, que identifiquem com a propi de l'esquerranisme "malaltia infantil del comunisme".

Amb un menyspreu impropï dels comunistes i malinterpretant conscientment el model organitzatiu de la joventut en relació amb el Partit, la CJC es va aixoplugar en els seus estatuts i en

una suposada relació subordinada al PCPE. En un crescendo del conflicte es negaven a rendir comptes, fins i tot rebutjaven el debat intern amb un menyspreu total al centralisme democràtic menyspreant l'autoritat del Comitè Central. Com a conseqüència d'aquesta actitud tan inquietant, la direcció va reforçar la vigilància revolucionària per no executar accions disciplinàries, que haguessin generat fortes tensions entre el PCPC i el PCPE, ja que en aquell moment ignoràvem quin poder tenia la fracció a la resta de l'estat.

Amb maniobres sectàries i amb plantejaments dogmàtics i cabdillistes alguns "quadres" de la direcció de les CJC menyspreaven els camarades del Partit. Tot i la tolerància mostrada per incorporar-los a la causa del comunisme català, mantenien una línia de conflicte que va generar tensions i malestar manifestats en aquest primer congrés i que ens varen situar en una posició delicada amb el PCPE, en rebutjar en votació plenària d'aquest congrés algunes propostes del propi CC proposant elements fraccionals d'aquesta joventut a la candidatura per al Comitè Central. El PCPE i el seu Secretari General no eren conscients de la conspiració que s'estava planejant per desplaçar els quadres veterans i referents del Partit a tot l'Estat. Amb la calúmia sobre alguns camarades compromesos en els fronts de masses d'actuar fora de les tesis, la fracció pretenia socavar-ne la integritat i apartar-los de la lluita política per ser reemplaçats per nous quadres joves i "acadèmics" que la cúpula fraccional considerava el relleu generacional i veritables garants de les "essències revolucionàries".

El Comitè Central entrant vacunat de la conspiració fraccional va exercir una vigilància revolucionària fèrria que va durar un determinat període de temps conclouent amb el PCPE una sèrie de mesures per encapsular allò que dia rere dia es manifestava com una operació liquidacionista, un atac al Partit en tota regla, instrumentalitzant els col·lectius de joves comunistes de tot l'Estat. La CJC a Catalunya era un tentacle més d'una operació global orquestrada per elements aventurers i oportunistes que amb la complicitat del Partit Comunista Grec (en aquells moments pugna per ser el referent dels comunistes europeus) pretenia conduir la nostra línia política. Un cop hivernat l'atac fraccional a Catalunya, vam emprendre un gran debat intern que va suposar un reforç ideològic per afrontar el xoc amb la fracció al X Congrés del PCPE. La quinta columna al servei del capital intervenia una vegada més trencant l'esglaó més feble de la cadena. L'adulació a què van ser sotmesos aquests joves fraccionals per part d'elements oportunistes va desactivar la seva consciència revolucionària i els va convertir en marionetes conduïdes a una causa contrària dels interessos del marxisme - leninisme.

Al X Congrés hi va haver tensions i insults dedicats a la delegació de Catalunya per elements lumpen i antipartit enquadrats en aquesta joventut càndida i fraccional. En aquest, es va reafirmar la voluntat ferma i infrangible dels marxistes-leninistes en defensa del Partit, davant d'una fracció d'oportunistes que van passar de l'esquerranisme revolucionari a posicions socialdemòcrates en un gir incomprensible per justificar els seus atacs a la direcció marxista-leninista sorgida del Congrés. L'abril del 2017, després de la sessió del V Ple del Comitè Central del PCPE, els revisionistes de la fracció en un intent vergonyós per dinamitar l'organització van abandonar la sala del Plenari del Comitè Central en no ser acceptades les seves propostes presentades en minoria.

Sota la direcció del KKE la fracció decideix proclamar Ástor García com a nou secretari general del PCPE en substitució de Carmelo Suárez, que al seu torn va ser recolzat en el càrrec de secretari general per la majoria del Comitè Central. La fracció va crear una nova pàgina web on també apareixien llavors les sigles del PCPE. Finalment, el 3 de març del 2019 es resol per via jurídica el

domini de les sigles. El grup fraccional adopta un nou nom, conclusió del seu XI Congrés Extraordinari, mantenint les sigles Col·lectius de Joves Comunistes (CJC) com a organització juvenil. El nostre Partit germà dirigit per Carmelo Suárez manté les sigles del PCPE i la seva organització juvenil passa a anomenar-se *Juventud Comunista de los Pueblos de España*.

Aquestes circumstàncies van produir un debat sobre el model organitzatiu de la joventut dins del Partit, un debat necessari que continuarà per consolidar el treball polític i ideològic en aquest camp perquè no es malmeti a causa de la permanent intoxicació i penetració tòxica del discurs adaptat a les circumstàncies pel nostre enemic de classe.

Fundats el 1985 amb la idea de ser el nou referent dels joves comunistes d'Espanya, es va celebrar entre els dies 6 i 8 de desembre del 1986 el I Congrés de CJC, que va tenir lloc a Madrid. Amb la presència d'uns 400 delegats, es van elaborar les tesis que dictaran el treball a realitzar pels CJC en els propers anys, que en aquells anys eren, principalment, la lluita contra la total integració d'Espanya a l'OTAN i la solidaritat amb països llavors socialistes com Cuba, Nicaragua i la Unió Soviètica, a més de la solidaritat amb l'oposició al règim d'August Pinochet a Xile. El seu primer secretari general va ser Josep Miquel Céspedes.

Tres anys després, també a Madrid, té lloc el II Congrés dels CJC. El 1990 les organitzacions comunistes de tot el món veien el seu projecte perillar davant la progressiva restauració del capitalisme que es succeiria de mica en mica a Europa de l'Est. Això va causar que part de la militància, tant del PCPE com dels CJC, tornara al PCE i a l'UJCE.

El 1993 se celebra un conflictiu III Congrés dels CJC, que en aquesta ocasió es va celebrar a Mollina, localitat de la província de Màlaga. La direcció d'aleshores, enfrontada al PCPE, va proposar en aquest Congrés la independència orgànica dels CJC, i que el referent partidari variara segons la zona d'Espanya on es trobessin. Aquesta proposta, rebutjada per la gran majoria de l'organització, va provocar una nova eixida de joves dissidents. Entre el 1994 i el 1997 els CJC van experimentar una dura època ja que les seves cèl·lules, repartides per tota Espanya, es trobaven fortament aïllades i descoordinades entre si. Amb tot, el 1997 es va celebrar el IV Congrés dels CJC.

El desembre del 2001 es celebra el V Congrés dels CJC. Congrés d'Unificació entre el PCPE i el PCOE. Una nova generació de militants comença a fer-se notar i posar en pràctica els principis del marxisme-leninisme que van caracteritzar la creació dels CJC.

Al VI Congrés dels CJC, celebrat el 2005, els CJC començaran a treballar reactivant les relacions amb altres joventuts comunistes del món, així com la participació a la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD), organització internacional que agrupa joventuts comunistes i socialistes de tots els continents des del final de la Segona Guerra Mundial.

El 2009 es va celebrar el VII Congrés dels CJC, en què es van aprovar una sèrie de tesis que vindrien a definir ideològicament els CJC d'avui dia: utilització del marxisme-leninisme com a ciència per analitzar la realitat, l'aspiració de construir la república socialista de caràcter confederal i l'exercici del dret d'autodeterminació per a les nacionalitats històriques d'Espanya. Tasques ineludibles que assumirà la Joventut Comunista del Poble de Catalunya un cop consumada l'escissió i tornada a la cleda eurocomunista d'uns joves que van passar sense pena ni glòria per les files del partit marxista-leninista del poble de Catalunya (PCPC).

Conclusió del procés fraccional

El Partit és l'instrument de l'avantguarda revolucionària per demolir el sistema d'explotació burgesa. El nostre enemic de classe respondrà amb tots els instruments, subtils o violents que ofereix l'Estat Capitalista per impedir l'organització del Subjecte Revolucionari. Aquest és un combat sense pausa, conseqüència de la lluita de classes per fer caure el contrari, on s'aprofiten les debilitats de l'oponent generant totes les contradiccions possibles. La virulència emprada està condicionada al grau d'agudització de la lluita de classes. La batalla contra els elements al servei del capital o antipartit que instrumentalitzen les CJC com a bateries per bombardejar la nostra fortalesa ideològica en són una altra prova més.

En un context de grans mobilitzacions socials apareix el dubte de com intervenir a la lluita popular. Quin gran debat! plantegen alguns joves inexperts a Catalunya creient-se quadres de la direcció juvenil, deïficats més que "ideòlegs", són marionetes atrapades en una estratègia per congelar la nostra intervenció amb les masses. És una tàctica que ja vam combatir en el passat i que va utilitzar el revisionisme eurocomunista per atomitzar els marxistes-leninistes. Era un atac frontal i directe per inocular contradiccions a la línia de formulació tàctica de conformació del Front Obrer i Popular al Socialisme.

Els comunistes del PCPC combatem les desviacions del projecte emancipador de la classe obrera amb l'anàlisi teòrica i científica fruit del materialisme històric i de l'experiència que s'obté a la praxi política dels treballs de masses. Amb aquest bagatge combatem les posicions erràtiques, esquerranes i dogmàtiques allunyades de les condicions reals que pateixen els explotats. L'anàlisi correcta de les condicions objectives del proletariat en un context determinat és fruit de la intervenció pràctica del treball als fronts de masses que ens proveeix del coneixement real i objectiu del desenvolupament de la lluita de classes. La subjectivitat revolucionària formada per les aportacions del marxisme-leninisme combinada amb les condicions objectives, són baluard inexpugnable davant dels atacs interns i externs de l'enemic de classe, també són un acumulat per a un procés dialèctic que formulés una línia tàctica i estratègica per a la consecució de la Societat Socialista. La proposta tàctica del Front Obrer i Popular al Socialisme raonada sobre les posicions científiques del desenvolupament històric i la subjectivitat Marxista-Leninista és la millor formació per als quadres del Partit, antídote i barrera per desbaratar la penetració del lumpen i els seus plantejaments revisionistes o idealistes per a laminar el Partit.

La encertada intervenció del Partit en la mobilització popular del 15M va generar inquietud entre els paràsits antipartit que cohabitaven a la nostra organització destapant la seva condició fraccional. No podem alimentar la fracció en la debilitat dels nostres anàlisis o en la nul·la intervenció en la lluita popular abstrèts en talaies filosòfiques teoritzant sense praxi. No només els estatuts han d'incorporar mecanismes de defensa de l'organització, sinó que aquesta ha de perseverar en la vigilància revolucionària i aplicar el centralisme democràtic sense concessions, descobrint els elements viciats i vetllant per la continuïtat del partit Merxista-Leninista.

Els oportunistes van empobrir intel·lectualment els joves del partit que deïficats, van caure al parany per la seva falta de preparació. Amb la bandera de l'esquerranisme revolucionari els van convertir en una grollera secta i els van apartar de la vida orgànica, utilitzant-los com a ariet contra el PCPC i el PCPE. Aquest grup fraccional anomenat finalment PCTC navega avui a les tèrboles aigües de l'oportunisme, en un corrent reformista més a la tolla de la socialdemocràcia.

4. El PCPC i les tasques immediates

Per la ruptura. República Socialista de caràcter Confederal

Davant la realitat actual, la proposta del PCPC és per un Nou Projecte Històric absolutament rupturista en el procés de la revolució socialista. No hi ha espai per a la continuïtat i la reforma. Condicionats per la Història, però en absolut determinats per aquesta, som lleials continuadors de les millors tradicions de les lluites populars i de la classe obrera dels pobles d'Espanya. Amb aquest cabal acumulat, que el fil vermell de la Història ha anat transmetent de generació en generació, lluitem per un nou projecte nacional conformat per la classe obrera al poder.

Un projecte, capaç de trencar amb el fracàs constatat des del segle XIX de l'hegemonia i l'explotació burgesa, per construir un nou paradigma nacional. Un projecte d'Estat que elevi la classe obrera a classe nacional al poder i constitueixi una nació, no en el sentit burgès, sinó en el sentit civilitzatori de comunitat d'interessos i cultura, i que posi fi a l'explotació entre classes i la opressió nacional.

Només la lluita de la classe obrera i els seus aliats pot superar la profunda crisi sistèmica a què el poder de la burgesia ens ha portat. Crisi de poder orgànica —no conjuntural— que, com dèiem anteriorment, actualment s'expressa en una fallida territorial a què l'oligarquia dominant no té cap capacitat de respondre amb posicions superadores; fallida institucional amb el prestigi dels partits polítics burgesos, la judicatura, els anomenats interlocutors socials (sindicats grocs i patronal) i la monarquia per terra; i fallida social motivada per una societat més polaritzada per les seves pròpies contradiccions en què cada dia és més gran la pauperització de la classe obrera i els sectors populars com a conseqüència de la constant desvalorització de la força de treball. Un país on enfront del creixement de la pobresa, es concentra més la riquesa.

Igualment, el PCPC, com a Partit de l'avantguarda revolucionària i eina més perfeccionada per a l'emancipació de la classe obrera intervén en la lluita per la pau, exercint l'internacionalisme proletari amb la resta de pobles del món, combatem contra la nostra presència a les estructures imperialistes, utilitzada per agredir i espoliar les nostres germanes i germans de classe. En coherència, el projecte del PCPC propugna la sortida immediata de Catalunya de la UE, Euro i l'OTAN. La pertinença a l'Europa dels mercaders i els seus plans polítics i econòmics els fa incompatibles amb el manteniment i la millora dels serveis públics que necessita el poble treballador i amb la imperativa reindustrialització de Catalunya, alhora que ens converteix en executors i còmplices necessaris de la massacre d'immigrants a les nostres fronteres. A través de la pertinença a l'OTAN que controla l'estratègic eix Canàries-Gibraltar-Balears, i converteix la Península Ibèrica en una plataforma per a l'agressió i la intervenció ràpida al Nord d'Àfrica i el Pròxim Orient i Mitjà, alhora que imposa als pobles unes ingents despeses militars que exigeix que pràcticament les dupliquem abans del 2024. La sortida de l'OTAN ha d'anar necessàriament acompanyada del tancament de les seves bases militars, així com les dels EUA, a tot l'Estat espanyol, prioritàriament les que allotgen estructures d'intervenció imperialista tan agressives com l'Escut Antimíssils (Base de Rota) o l'AFRICOM (Base de Morón).

La construcció de la Catalunya Socialista és la resposta a la classe obrera de superar la crisi sistèmica i terminal del Capitalisme. Però abans cal acumular forces i donar el sorpasso al projecte estratègic de la burgesia catalana i instaurar la República Socialista de caràcter Confederal. Hi ha

una intervenció magistral de la burgesia catalana per situar-se en una posició de privilegi observant el desenvolupament dialèctic dels esdeveniments que van anunciant noves relacions socials de producció molt dures per als treballadors i capes populars que aguditzarà sens dubte el conflicte de classes. Escudrinant des de la seva talaia amb el confort que suposa l'hegemonia ideològica i alienadora, mobilitza importants sectors de la societat en un conflicte limitat a la fallida del model de convivència que van pactar, les burgesies perifèriques i l'oligarquia hereva del Franquisme.

La classe obrera com a subjecte revolucionari no està organitzada ni oposa resistències en aquesta etapa de lluita que apareix en primer terme com un conflicte entre faccions contràries d'una mateixa classe pel repartiment de cadires a la taula del nou ordre econòmic i social capitalista. Aquest va més enllà de la perillosa farsa de les burgesies nacionalistes dividides pel seu afany depredador, disposada a confrontar els pobles pels beneficis extrets de l'explotació d'aquests. Les creixents i desenvolupades tecnologies en mans dels capitalistes, condemnen no només el conjunt de la humanitat sinó també el mateix sistema incapaç de regenerar-se en aquesta etapa terminal en el seu mode de producció.

La fracció dominant de la burgesia, amb el recolzament de la majoria de la petita burgesia, és ostantge de les seves pròpies contradiccions, no pot concretar aliances amb altres forces alienes a què ella organitza i subjecta. Està limitada a la confrontació o negociació per la secessió amb la Corona Espanyola implementada a cada etapa superior del conflicte per consolidar l'Estat-Nació burgès. No cedirà sobirania als moviments populars de classe que es multipliquessin en el procés dialèctic de la confrontació fonamental treball-capital oposats al model capitalista. Aquesta és el seu llast més gran, exposada a perdre l'hegemonia de la construcció nacional per les seves limitades aliances internes en una estratègia unilateral per abordar només el marc territorial català.

La classe obrera catalana al pol oposat de la confrontació amb l'estat capitalista Espanyol, contràriament, té totes les possibilitats d'èxit en el nou context històric amb la unió voluntària dels pobles i les nacions lliures i sobiranes, que es conforma en una República Socialista de Caràcter Confederal. El desenvolupament pràctic de l'exercici d'Autodeterminació per part de les nacions i els pobles que així ho reivindiquin durant el procés de presa del poder per la classe obrera permetrà la unió en una nova República Socialista que neix de la cessió de sobirania que fan les repúbliques associades. El fet que a Espanya conviuen pobles amb divers grau d'identitat, en què en molts no necessiten reivindicar un exercici de sobirania previ, fa que la nova República Socialista no sigui Confederal, sinó que tingui caràcter confederal. El naixement d'un nou paradigma nacional construirà una nova identitat pàtria que, a l'estil del que va significar la Unió Soviètica per als pobles que la conformaven, farà néixer una nova identitat nacional superior, perfectament compatible i harmoniosa amb les Repúbliques associades.

La nostra proposta és unitària, defensem el dret a l'autodeterminació, inclòs el dret a la independència com sempre va plantejar Lenin, però constatem que a la unitat de projecte i lluita de la classe obrera i sectors populars dels diversos pobles i nacions que actualment conformen l'Estat espanyol està la garantia més gran de triomf i la possibilitat més precisa d'eleva la classe obrera en poder i construir el Socialisme. La base material de la República Socialista de caràcter confederal és el poder de la classe obrera, constituïda com a classe al poder. Aquesta és la base del nostre projecte de Pàtria Socialista, una Espanya absolutament diferent que trenca amb el seu passat burgès i monàrquic i només beu de les millors tradicions de lluita i cultura construïdes per la

classe obrera al llarg de la seva existència. Res de l'articulació social, cultural i nacional de la dominació burgesa i monàrquica pot romandre a la base material i ideològica de la República Socialista Espanyola fonamentada a la Dictadura del Proletariat.

Després de més de 40 anys dels Pactes de la Moncloa i l'aprovació de la Constitució del 78, la formació social espanyola ja no es conté en aquest marc institucional que va possibilitar el trànsit del feixisme franquista a l'actual forma de la dictadura del capital. La realitat de les classes socials avui i la seva articulació diferent en un estat unitari amb un alt grau de descentralització administrativa (autonomies) exigeix un nou marc d'organització territorial. El desenvolupament material de les històriques burgesies basca i catalana i, en diferent mesura, també la presa de consciència nacional de la classe obrera catalana i basca i, també, encara que en diferent grau, la gallega, andalusa i canària, ja no permet desenvolupar-ne més el marc competencial del model de les autonomies. Amb aspiracions a gestionar un mercat propi i tenir presència sobirana a la UE, les burgesies basca i catalana tenen un projecte nacional propi orientat a aquests objectius. L'error de la classe obrera sempre serà anar a remolc dels qui, per més que puntualment hi comparteixin reivindicacions democràtiques, no deixen mai de ser els seus enemics de classe. També el grau de repressió exercit històricament per l'aparell repressiu de l'Estat expressa la limitació d'uns projectes que busquen construir-se paral·lelament a la dominació del bloc oligàrquic-burgès.

Lluitem per una societat socialista i internacionalista compromesa amb la lluita per la Pau, la defensa del medi ambient i la resistència dels pobles, que enfronta fins a destruir-ho qualsevol vestigi de masclisme, racisme, feixisme, nazisme, homofòbia, etc. Tota expressió del vell sistema retrògrad destinada a conservar l'exploació capitalista i la divisió del poble treballador ha de ser destruïda perquè la Humanitat pugui avançar.

La necessitat de la Revolució Socialista

Només el poder de la classe obrera, la dictadura del proletariat, situa un marc de progrés democràtic i progressiu a la formació social espanyola. L'exacerbada contradicció existent a la societat monopolística, entre el caràcter social de la producció i la propietat privada dels mitjans de producció, fa que inevitablement es constrenyin totes i cadascuna de les potencialitats científiques, productives, socials i culturals que, ja en aquest moment, acull la societat. El conjunt de contradiccions que s'expressen en aquesta societat són determinades per l'existència del capitalisme.

És necessari i urgent trencar amb el consens social que construeix la ideologia dominant pel que fa a la impossibilitat de construir una societat diferent de la capitalista. És pura subjectivitat que s'enfronta amb l'evidència de l'objectivitat de la maduració de les condicions materials per a la construcció de la societat socialista. Trenquem la dominació des de la premissa de l'evidència que dins del capitalisme les condicions de vida futures seran pitjors que les passades i les actuals. No és possible més resignació. La lluita revolucionària i la consciència de classe són imprescindibles per conservar la dignitat individual i col·lectiva.

És responsabilitat de l'avantguarda del Partit Comunista portar la ideologia revolucionària als sectors més avançats i combatius de la classe obrera i el poble. Seran les masses mobilitzades, dirigides per una classe obrera que respongui a les consignes i al programa de la seva avantguarda, les que, en un procés històric desconegut, protagonitzaran la Revolució Social. Per això, el Partit i la

seva militància han de jugar el paper que li correspon convertint-se en exemple i referencialitat inequívoca per als que lluiten. Constància, coherència, compromís, radicalitat, modèstia i capacitat d'anàlisi i proposta són condicions necessàries del treball i caràcter de la militància comunista per construir la seva hegemonia entre les masses.

Una política revolucionària per a la lluita de classes avui davant de la proposta de gestió del sistema que realitzen la vella i la nova socialdemocràcia.

El Front Obrer i Popular pel Socialisme (FOPS)

L'aposta estratègica del PCPC és una àmplia aliança social contra l'explotació, l'opressió i la injustícia social i l'opressió nacional.

Des del moviment obrer i sindical de classe*, a la lluita feminista de l'alliberament de les dones treballadores, l'internacionalisme i l'antiimperialisme, les reivindicacions populars per la millora de vida als barris i en la prestació dels serveis socials (privatitzats molts d'ells), a la defensa dels drets civils i polítics, la lluita camperola contra els monopolis, la defensa democràtica i científica del medi ambient al servei del poble treballador, o a l'organització de la joventut d'extracció obrera i popular, cal una proposta política i organitzativa del PCPC. Tots ells espais d'intervenció de la militància comunista, constituïts per les masses i dels que en són els protagonistes i en què participem buscant la legítima hegemonia de les propostes revolucionàries.

La política comunista als espais de masses s'orienta cap a la generació de confrontació política de classe i la progressiva elevació del nivell de consciència dels seus protagonistes, de manera que de la manera més natural es doni una progressiva assimilació de les consignes de confrontació i resistència a defensa dels seus interessos.

El treball als fronts de masses és un aspecte fonamental en el desenvolupament pràctic del projecte revolucionari encaminat a la conquesta del poder per la classe obrera i l'inici de la construcció de la societat socialista. Sense feina als fronts de masses no hi ha desenvolupament pràctic del projecte revolucionari. La intervenció entre les masses és l'expressió pràctica de la política d'aliances que defineix el Partit. Dit de manera clara, sense intervenció total de la nostra militància als fronts de masses, començant per la prioritat absoluta de reforçar amb urgència la nostra presència en el moviment obrer i sindical de classe (especialment en els sindicats afiliats a la FSM, en els que treballarem perquè es coordinin ara i es fusionin en un sol gran sindicat més endavant), tot allò escrit en aquestes tesis és mera retòrica.

Quan ens referim a les masses parlem del "moviment obrer i popular". Aquest és un concepte fonamental en la nostra intervenció política, el nucli fonamental de les masses el constitueix la classe obrera, i la voluntat del Partit és que la classe obrera es constitueixi a classe hegemònica al

* Avui encara dispers, doncs després de la fusió de 4 sindicats a l'ASC, Alternativa Sindical de Classe, encara queden 6 sindicats afiliats i amics de la FSM que només es coordinen gràcies al Comitè Estatal de la FSM, i 5 sindicats de nacionalitat que no volen coordinar-se amb els anteriors, ja que donen prioritat a la lluita per la independència abans de la lluita de classes.

si de les masses. Però al costat de la classe obrera es constitueixen, en la societat en què lluitem per la nostra victòria revolucionària, una diversitat de subjectes sociopolítics, articulats per interessos comuns diversos, que tenen la capacitat de convocar, articular i mobilitzar sectors socials concrets al voltant de reivindicacions parcials, en què la militància revolucionària ha d'intervenir per sumar-les a la causa de la lluita general pel socialisme, dinamitzant amb això una àmplia mobilització del poble pel seu alliberament i emancipació com a classe.

Per això els fronts de masses tenen un desenvolupament dialèctic amb el mateix desenvolupament de la lluita de classes a la realitat concreta. Una anàlisi concreta d'aquesta realitat que permeti detectar els sectors del poble que tenen més potencialitat per a la mobilització de les masses en un moment determinat. La lluita contra la militarització d'un territori, on el capitalisme concentra en un moment determinat els seus recursos més agressius, la lluita contra els abusos sexuals, la violència exercida a les dones, i per això la lluita pel seu alliberament i igualtat per part de dones i homes, la lluita en els barris obrers marginats i marginalitzats, per la defensa d'una sanitat pública i de qualitat al servei del poble treballador etc., són lluites que han de ser analitzades pel Partit per, a partir del concret, organitzar i mobilitzar el poble contra la dominació capitalista, elevar-ne la consciència i enfortir les seves estructures organitzatives populars i democràtiques.

L'objectiu últim d'aquesta intervenció revolucionària als fronts de masses és "la fusió del partit amb les masses". El Partit Comunista és la millor eina de què disposa la classe obrera per organitzar la lluita per la seva emancipació, però aquesta eina no és una cosa aliena a la classe, sinó que és una cosa que sorgeix del propi desenvolupament de la consciència de la classe, de la fusió de la classe amb el marxisme-leninisme. En el procés de les seves lluites emancipadores, la classe obrera va accedint a una comprensió més elevada de les condicions de la seva explotació i subordinació al si de la societat capitalista, assumint que aquesta se sustenta en una base material i unes relacions socials i conclou en la necessitat de prendre el propi camí per alliberar-se de l'esclavitud a què està sotmesa en aquesta societat.

Les masses no arriben a la conclusió de la necessitat del socialisme d'una manera espontània; les masses arriben a la conclusió de la necessitat del socialisme a través de la intervenció del Partit, que exerceix la conducció revolucionària, propagant el marxisme-leninisme i la interpretació materialista de la realitat de la lluita de classes a la societat.

Al mateix temps, però, la militància revolucionària ha de tenir la disposició d'aprendre de les masses. Aquesta és una qüestió que no cal mitificar, sinó entendre en la seva enorme dimensió protagonista. Les masses, explotades i oprimides a la societat capitalista, aprenen a desenvolupar tota una sèrie de capacitats per enfrontar les seves pròpies condicions de vida i sobreviure en una societat marcada per la violència de la dictadura del capital. Són aquestes capacitats les que, situades en un determinat context de lluita, desenvolupen enormes recursos per enfrontar l'enemic de classe. Els quadres comunistes, partint del coneixement dels concrets, del particular, del singular, per possibilitar el desenvolupament de la lluita de classes cap al seu objectiu, han de saber valorar aquestes condicions concretes per millorar-ne la posició al combat i la victòria. Igualment, són aquestes persones les que, elevades a la categoria de revolucionàries, han de nodrir les nostres files.

Les masses, sectors organitzats del poble, adquireix consciència revolucionària i aprenen en un complex procés dialèctic de lluita política. Sense passar per l'experiència de la lluita, sense conèixer

la repressió que exerceix la classe dominant, sense l'experiència en el combat i sense victòries parcials, les masses no desenvolupen les seves capacitats revolucionàries. Per això, en la intervenció dels fronts de masses, no es pot tenir una posició passiva, de mística i pacient acumulació de força, sinó que cal seguir estratègies per portar les masses al combat, a la mobilització de grans dimensions i a la fèrria lluita contra les forces que defensen el capital. L'experiència de la lluita és un factor d'enfortiment i d'elevació de les capacitats de les masses.

Portar l'acció de les masses més enllà de la seva disposició inicial i espontània de lluita, com se situa al Què fer?, és una tasca decisiva de la intervenció de la militància revolucionària, com a nucli central d'aquestes. En un exercici concret d'anàlisi materialista que ens situa l'abast de la nostra lluita, mai a remolc de la iniciativa de les masses i sense perdre mai el fil, de vegades molt subtil, que manté els quadres comunistes a l'avantguarda de la seva acció sense que aquest fil es trenqui i aconseguint amb la seva intervenció una elevació continuada de la capacitat de lluita revolucionària de les masses i la progressiva unitat del màxim d'experiències en un torrent comú de lluita obrera i popular cap al Socialisme. Aquest procés, fonamental per poder transmetre la línia política del Partit entre la classe obrera i generar la política d'aliances que culmini amb la implementació del FOPS i la revolució a Catalunya, també ha d'aconseguir la incorporació dels elements més conscients del moviment obrer i popular al Partit.

La intervenció dels quadres comunistes ha de saber guanyar, de manera natural, el reconeixement de les masses. I que així aquests quadres comunistes es converteixin en dirigents d'aquestes masses amb un alt prestigi. Aquest procés de reconeixement del Partit i els seus militants als fronts on intervenim no és un procés que depengui únicament del militant que intervé en el front concret.

La intervenció d'un militant en un front és la intervenció de tot el Partit. Així, si una estructura de masses en què participem llença una lluita, és responsabilitat i deure del Partit mostrar el seu suport total a aquesta lluita, sense excuses possibles. Les masses reconeixen el Partit i la seva militància quan és reconeguda com una eina on recolzar-se perquè les seves lluites es reforcin.

Correspon als Comitès Intermedis, i a les cèl·lules, aplicar aquestes idees aquí exposades al continuat treball de planificació i direcció de la intervenció del Partit en els fronts de masses. El CC haurà de fer un seguiment continuat a aquesta tasca, marcant-se com a absolutament prioritària per als plans de treball territorials. Per això es dotarà de les comissions o plans de treball necessaris a les secretaries corresponents, elaborant orientacions i propostes concretes. Doncs, situant-se amb tota la claredat possible, no podem deixar de tenir present que l'objectiu estratègic fonamental del treball de la militància comunista en relació amb el moviment popular no és altre que aixecar una estructura plural d'organització popular de caràcter sociopolític que, des de més diverses experiències de resistència i autoorganització de les masses, generi espais d'emancipació col·lectiva. Estructures inicialment assembleàries que amb el seu desenvolupament i maduresa poden arribar a derivar a un altre tipus de model organitzatiu, però que mai no poden perdre el caràcter unitari, plural i democràtic.

Espais de resistència a l'alienació imposada pel capitalisme que ens individualitza, aïlla i oprimeix també fora del temps en què venem la nostra força de treball i, alhora, de col·laboració, coneixement i solidaritat col·lectiva per teixir la necessària hegemonia cultural i ideològica que, fonamentada en l'experiència i la cultura popular, construeixi les referències i la identitat de la

classe obrera i dels sectors populars aliats a aquesta. En definitiva, espais que ens permet dotar-nos de mecanismes per transformar les coses en el nostre entorn més immediat sobre la base de reivindicacions i objectius concrets que aglutinen la població afectada, aixecant una mobilització veïnal (per exemple, equipament democràtic bàsic, confrontació contra la política fiscal municipal, defensa del sector públic...).

Sense aquesta pota imprescindible del FOPS, que es construeix als barris i que incorpora com a pròpies totes les vivències de lluita i organització popular com a part de la seva experiència (inclosa l'obrera i sindical de classe), no hi ha Revolució. Els seus protagonistes són les masses organitzades que protagonitzaran la Revolució, que s'aixecaran per milions omplint els carrers sota les consignes dels consells revolucionaris. Elles i ells són el combustible de l'espurna/iskra que engegà aquesta societat decadent i il·luminarà la futura societat socialista.

Sense masses organitzades que responguin a l'empenta revolucionària d'un proletariat dirigit per la seva avantguarda política, no hi ha revolució possible. Aquesta afirmació respon al coneixement i experiència acumulada durant més de 150 anys pel moviment obrer i comunista internacional i tot el coneixement teòric i pràctic que el desenvolupament de la lluita de classes a Catalunya acumula en aquest sentit. Associacions culturals, veïnals, juvenils, plataformes reivindicatives, AMPA, col·lectius... Estructures estables, diverses pels seus fins i formes organitzatives, però a les quals els uneix la seva caracterització com a organització autònoma i independent de qualsevol estructura de l'Estat i per estar formades per persones compromeses en la consecució i defensa dels seus interessos i necessitats col·lectives en funció del seu ésser social en els més diversos àmbits de la totalitat de l'ésser humà.

En resum, classe treballadora organitzada més enllà de l'àmbit laboral i la contradicció directa capital/treball per continuar defensant els seus drets i necessitats. Cultura, sanitat, educació, neteja, habitatge, urbanisme, transport, esport, temps lliure, drets de la dona, joventut...

Qualsevol espai d'organització orientat a defensar els nostres interessos, aspiracions i necessitats objectives com a classe en l'espai social de reproducció és un marc propici per a la intervenció de la militància comunista. Intervenció decidida des de l'anàlisi prèvia col·lectiva de la cèl·lula o comitè i sobre la qual la militància que intervé ho fa seguint les orientacions marcades pels òrgans superiors i rendint comptes periòdicament.

Treball militant dirigit a generar col·lisió política amb el capitalisme, el seu Estat i els seus gestors, des de qualsevol de les contradiccions que permanentment s'expressen en aquesta societat, perquè eleva el nivell polític i ideològic dels seus protagonistes i els enfronta amb el sistema. No som gestors del sistema que volem destruir, en som els sepulturers i inoculem la ideologia revolucionària a les masses perquè, finalment, elles també aspirin a la seva superació definitiva. També el treball militant ha d'estar dirigit a perfeccionar els seus mecanismes de representació i treball en aquestes organitzacions de cara a la lluita sense caserna contra el sistema capitalista.

I ho fem estant i participant de les preocupacions i inquietuds socials de la nostra classe amb una posició d'avantguarda capaç de generar la referencialitat de la militància comunista entre les masses, per l'avançada de les seves anàlisis i pel seu compromís conseqüent, entre la teoria i la pràctica.

Però en la situació de compra i submissió al sistema de la immensa majoria de l'associacionisme que hem definit com el marc propici per al desenvolupament del moviment popular, és possible fer-les avançar cap a aquestes posicions de confrontació i generar consciència de classe i revolucionària entre la seva afiliació? No és fàcil, sens dubte hi ha dificultats per fer avançar aquest projecte entre unes masses majoritàriament adormides i alienades, i amb un lideratge social en gran part cooptat per les institucions i els partits burgesos, i també, en molta menor mesura, per altres visions suposadament revolucionàries desviades del marxisme-leninisme.

Però no partim de zero.

Tenim tota l'experiència del bé fet per la militància comunista durant els darrers anys del franquisme i primers de la nova forma monàrquica de la dictadura de classe burgesa, aixecant un ampli moviment associatiu popular (AA. VV., teatres populars, plataformes reivindicatives múltiples ...), que va organitzar el poble i va marcar el lideratge indiscutible de la militància comunista als barris (espai social de reproducció, al costat de les llars). I comptem també amb l'experiència negativa de com el partit eurocomunista va lliurar tot aquest bagatge d'organització basat en l'estructuració d'espais de contrapoder popular per dedicar-se gairebé exclusivament al treball institucional i trencant tota l'escala de lideratge social que s'havia construït durant anys amb un gran esforç col·lectiu.

Avui el que toca és partir de petites experiències, del que és concret, per anar construint noves expressions d'organització i lluita que permetin consolidar espais de participació popular on estiguem la militància comunista amb un compromís seriós i estable que permeti recuperar, pas a pas, la referencialitat i el lideratge social que vam perdre de forma general ja fa tres dècades.

Qualsevol reivindicació al voltant de la multitud de mancances de tota mena que ofeguen i deterioren la qualitat de vida als nostres barris al mig de ciutats cada dia més segregades entre les zones obreres i les de la burgesia pot convertir-se en la plataforma que aixequi la lluita i organització popular. Com avantguarda, ens correspon treballar col·lectivament per fer-la realitat.

És tasca de les cèl·lules i comitès analitzar el seu entorn per trobar aquesta consigna i dedicar totes les capacitats necessàries per, en el temps i considerant que les coses s'articulen a poc a poc i amb multitud d'avenços i retrocessos, fer-la un espai de participació socio- política de masses amb les característiques que hem comentat amb anterioritat.